

## ANIS.

"Έχω γυρίσει ἀπ τὸν χορὸ κι ὅπως εἶναι βαθιὰ νύχτα, ντυμένον ἀκόμα, σταμάτησα κοντὰ στὸ γραφεῖο ὅπου εἶναι ἀναμμένο ἓνα μικρὸ abat-jour. "Ἐπειτα κάθουμαι.

Εἶμαι πολὺ λυπημένος. Αἰσθάνουμαι τὸ σιῆθος μου τόσο ἀδειο! "Ενας ἄλλος θὰ ἔκλαιγε τόσο. Αἰσθάνουμαι ἓνα ἀπεριόριστο κενὸ ἐντός μου. Τὸ κενὸ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γεμίσω. Θυμᾶμαι πὸς μοῦ εἶπον νὰ τὸ γεμίσω μὲ κάτι. Φάρμακα, ρεμέντια ἀηδίες.

Τὰ πράγματα συμβαίνουν ἔτσι.

\* Τὸ γάντι μου τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ ἄξαφνα δείχνει πὸς κινεῖται. Εἶναι ἓνα παλιό, πέτινο, ἄσπρο γάντι, κοντό, πού, σὰν τὸ φορῶ, κάνει τὸ χέρι μου ἑξαίσιο. "Αν ἤμουν πλούσιος θὰ φοροῦσα πάντα γάντι. "Α μιὰ ἰδέα. Μπᾶ;

— Λοῦλα;

.....

Εἶναι μιὰ φοῦχτα πέταλα τσαλαπατημένα πὸν τᾶρ-  
ραιναν στὸν χορὸ ἀπόψε. Πέταλα ρόδων.

Τὸ γάντι ἀρχίζει νὰ κάνει σὰν τρελλό. Πηγαίνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸ φῶς καὶ κάνει στὸ πάτωμα μιὰ τε-  
ράστια μουντζα. "Ἐπειτα, πηγαίνει κοντὰ στὰ πέταλα καὶ παίρνει φαίνεται τὸ ἄρωμα τους.

Τὶ βλακεία! Μὰ ἄρωμα δὲν ἔχουν.

"Ἐπειτα ἐπιστρέφει καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ  
πρόσωπο μου.

Τὸ γάντι αὐτό, τὸ βροῦκα σῆνα συρτάρι μὲ κάτι ἄλλα  
ροῦχα πολυτέλειας. Μιὰ ρετενγκότα κι ἓνα φράκο. "Ἐμαθα  
πὸς εἶχε φορεθεῖ ἀπὸ κάποιον γαμπρό. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος  
τώρα ἔχει πεθάνει. "Ανάμεσα στὸ μικρὸ δάχτυλο, ἔχει ξε-  
σκιστεῖ μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τόσα ὥστε νὰγοράσω ἄλλο.

.....

"Ἐρχεται στὸ πρόσωπο μου καὶ μὲ χαϊδεύει ἔπειτα  
κάνει σὰν τρελλὸ γύρω στὸ φῶς.

Τέλος φτάνει σῆνα κλειδωμένο, συρτάρι, στὸ γραφεῖο.  
"Ἐκεῖ σταματᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰνοίξει. Τὸ κλειδὶ εἶναι

μαζύ μου. Κάνει πάλι σάν τρελλό· γυρίζει, γυρίζει, με ζα-  
λίζει και στο τέλος αρχίζει πάλι νά με χαϊδεύει.

Ἐπειτα φέρνει τέσσερα πέταλα και μου τὰ βάζει  
στά χεῖλα.

— Λοῦλα! Ἀπόψε τὰ μπράτσα σας ἦταν γυμνά και  
χορεύατε μέναν ἄσχημο ἀριστοκράτη. Τὸ φόρεμα σας  
ἦταν ἀσημι κι ἡ ὠμόρφιά σας δική μου ἔννοια. Μιὰ φοῦχτα  
ἀπ τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν πού μου ρίξατε....

Τὸ κλειδί μου τὸ γάντι τὸ πῆρε κι ἔχει μπεῖ στοῦ συρ-  
τάρι πού ἀνοιξε! Ἐκεῖ χάθηκε.

— Λοῦλα! Τὰ ὄνειρά σας δικά μου κι οἱ στοχασμοί  
σας θησαυροί μου. Ἀπόψε σᾶς ἀγαπῶ.

.....

Ὅταν ξύπνησα τὸ πρωτὶ, πάντα μπροστὰ στοῦ ἀναμμένο  
abat-jour, στοῦ δεξι κρατοῦσα τὸ γεμάτο ἀκόμα ρεβόλβερ  
ποῦταν κρυμμένο στοῦ συρτάρι. Τὸ γάντι εἶχε περαστεῖ ἀπ  
τὸ ξεσχισμένο δάχτυλο στήν κάνα του. Στὸν τοῖχο ἦταν  
χωμένη μιὰ σφαῖρα και γύρω της σφηνωμένα τὰ πέταλα.

Και τὸ ἀριστερό μου χέρι, μεγάλο, ροζιασμένο κι  
ἄσχημο κοίτονταν ἐκεῖ, σᾶναισθησία.

Τὸ ρεβόλβερ εἶναι μάρκα Reiss. Σᾶν τραβᾶς δὲν κάνει  
κρότο.